

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 15643/2558

บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย โจทก์ ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) เจ้าหนี้ บริษัทโกลบอลเน็ต จำกัด จำเลย
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 193/12, ป.พ.พ. มาตรา 193/14, ป.พ.พ. มาตรา 193/15, ป.พ.พ. มาตรา 193/17, ป.พ.พ. มาตรา 193/32

ย่อ / หลักกฎหมาย

หนี้ที่เจ้าหนี้นำมาขอรับชำระหนี้เป็นหนี้ตามคำพิพากษามาตามยอม จึงมีอายุความ 10 ปี นับจากวันที่เจ้าหนี้อาจบังคับตามสิทธิเรียกร้องได้ตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/12 และ 193/32 เมื่อปรากฏว่าก่อนครบระยะเวลา 10 ปี นับจากวันที่เจ้าหนี้อาจบังคับตามสิทธิเรียกร้องได้ เจ้าหนี้ก็นำหนี้ตามคำพิพากษาดังกล่าวไปรวมกับหนี้อื่นฟ้องลูกหนี้และลูกหนี้ร่วมรายอื่นเป็นคดีล้มละลาย จึงเป็นการฟ้องคดีเพื่อตั้งหลักฐานสิทธิเรียกร้องหรือเพื่อให้ชำระหนี้ตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/14 (2) มีผลทำให้อายุความตามสิทธิเรียกร้องสะดุดหยุดลง ระยะเวลาที่ล่วงไปก่อนหน้านี้ไม่นับเข้าในอายุความตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/15 วันที่ 30 กรกฎาคม 2552 ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้คดีดังกล่าวไว้เด็ดขาด ต่อมาเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์รายงานต่อศาลว่าลูกหนี้เคยถูกศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดเมื่อวันที่ 16 ตุลาคม 2551 อันเป็นระยะเวลา ก่อนที่ศาลจะมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้คดีดังกล่าวไว้เด็ดขาด จึงขอให้ศาลมีคำสั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ วันที่ 30 สิงหาคม 2553 ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งจำหน่ายคดีลูกหนี้ออกจากสารบบความ กรณีมิใช่คดีเสร็จไปโดยการจำหน่ายคดีเพราะเหตุถอนฟ้องหรือทิ้งฟ้อง ที่จะให้ถือว่าอายุความไม่เคยสะดุดหยุดลงตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/17 ดังนั้น การที่เจ้าหนี้นำมูลหนี้ตามคำพิพากษาของศาลแพ่งดังกล่าวมายื่นคำขอรับชำระหนี้ในคดีนี้ในวันที่ 6 มีนาคม 2552 หนี้ของเจ้าหนี้จึงยังไม่ขาดอายุความ เจ้าหนี้จึงมีสิทธิได้รับชำระหนี้ในมูลหนี้ตามคำพิพากษาล้างหักราคาขายทอดตลาดทรัพย์จำนองได้

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ (จำเลย) เด็ดขาดเมื่อวันที่ 29 ตุลาคม 2551 เจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ในมูลหนี้ตามคำพิพากษาของศาลแพ่ง คดีหมายเลขแดงที่ 2032/2541, 3658/2541 และ 3654/2541 จำนวนเงินรวม 20,701,904.88 บาท จากกองทรัพย์สินของลูกหนี้ ในฐานะเจ้าหนี้ไม่มีประกันตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 94 เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เห็นว่า หนี้ตามคำพิพากษาของศาลแพ่งทั้งสามฉบับขาดอายุความ ต้องห้ามมิให้ขอรับชำระหนี้ตามมาตรา 94 (1) แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 จึงเห็นควรยกคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้รายนี้เสียทั้งสิ้นตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 107 (1) ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้ยกคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ตามความเห็นของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ เจ้าหนี้อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นที่คู่ความมิได้อุทธรณ์โต้แย้งกันรับฟังเป็นยุติว่า ลูกหนี้เป็นหนี้เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาของศาลแพ่ง คดีหมายเลขแดงที่ 2032/2541 ซึ่งศาลแพ่งได้มีคำพิพากษามาตามยอม เมื่อวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2541 โดยลูกหนี้ตกลงชำระหนี้พร้อมดอกเบี้ยให้เสร็จสิ้นภายใน 6 เดือน นับแต่วันทำสัญญาประนีประนอมยอมความ ส่วนคดีหมายเลขแดงที่ 3658/2541 และ 3654/2541

ศาลแพ่งมีคำพิพากษาตามยอมเมื่อวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2541 โดยลูกหนี้ตกลงชำระหนี้พร้อมดอกเบี้ยให้เสร็จสิ้นภายใน 6 เดือน นับแต่วันทำสัญญาประนีประนอมยอมความเช่นกัน ภายหลังจากศาลแพ่งมีคำพิพากษาลูกหนี้ไม่เคยชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ เจ้าหนี้จึงขอให้ศาลออกหมายบังคับคดียึดทรัพย์จำนองออกขายทอดตลาดแล้ว ต่อมาวันที่ 21 ธันวาคม 2549 เจ้าหนี้นำหนี้ตามคำพิพากษาดังกล่าวไปรวมกับหนี้อื่นฟ้องลูกหนี้และลูกหนี้ร่วมรายอื่นเป็นคดีล้มละลาย เมื่อคำนวณหนี้ตามคำพิพากษาทั้งสามฉบับหักราคาขายทอดตลาดทรัพย์จำนองจนถึงวันที่ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาดแล้วเป็นเงินรวม 20,701,904.88 บาท ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของเจ้าหนี้มีว่า หนี้ที่เจ้าหนี้นำมาขอรับชำระหนี้ขาดอายุความหรือไม่ เห็นว่า หนี้ที่เจ้าหนี้นำมาขอรับชำระหนี้เป็นหนี้ตามคำพิพากษาตามยอม จึงมีอายุความ 10 ปี นับจากวันที่เจ้าหนี้อาจบังคับตามสิทธิเรียกร้องได้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/12 และ 193/32 ทั้งนี้เมื่อปรากฏว่าวันที่ 21 ธันวาคม 2549 ก่อนครบระยะเวลา 10 ปี นับจากวันที่เจ้าหนี้อาจบังคับตามสิทธิเรียกร้องได้ เจ้าหนี้นำหนี้ตามคำพิพากษาดังกล่าวไปรวมกับหนี้อื่นฟ้องลูกหนี้และลูกหนี้ร่วมรายอื่นเป็นคดีล้มละลาย จึงเป็นการฟ้องคดีเพื่อตั้งหลักฐานสิทธิเรียกร้องหรือเพื่อให้ชำระหนี้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/14 (2) มีผลทำให้อายุความตามสิทธิเรียกร้องสะดุดหยุดลง ระยะเวลาที่ล่วงไปก่อนหน้านี้ไม่นับเข้าในอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/15 วันที่ 30 กรกฎาคม 2552 ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้คดีดังกล่าวไว้เด็ดขาดตามคดีหมายเลขแดงที่ ล.13312/2552 ต่อมาเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์รายงานต่อศาลว่าลูกหนี้เคยถูกศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด อันเป็นระยะเวลาก่อนที่ศาลจะมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้คดีดังกล่าวไว้เด็ดขาด จึงขอให้ศาลมีคำสั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ วันที่ 30 สิงหาคม 2553 ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งจำหน่ายคดีลูกหนี้ออกจากสารบบความ กรณีมิใช่คดีเสร็จไปโดยการจำหน่ายคดีเพราะเหตุถอนฟ้องหรือทั้งฟ้อง ที่จะให้ถือว่าอายุความไม่เคยสะดุดหยุดลงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/17 ดังนั้น การที่เจ้าหนี้นำมูลหนี้ตามคำพิพากษาของศาลแพ่งดังกล่าวมายื่นคำขอรับชำระหนี้ในคดีนี้ในวันที่ 6 มีนาคม 2552 หนี้ของเจ้าหนี้จึงยังไม่ขาดอายุความ เจ้าหนี้จึงมีสิทธิได้รับชำระหนี้ในมูลหนี้ตามคำพิพากษาหลังหักราคาขายทอดตลาดทรัพย์จำนองได้ ที่ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งยกคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้จึงไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา อุทธรณ์ของเจ้าหนี้ฟังขึ้น พิพากษากลับ ให้เจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้ตามคำพิพากษาของศาลแพ่ง คดีหมายเลขแดงที่ 2032/2541, 3658/2541 และ 3654/2541 เป็นเงินจำนวนทั้งสิ้น 20,701,904.88 บาท ในฐานะเจ้าหนี้ไม่มีประกันจากกองทรัพย์สินของลูกหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 130 (7) โดยมีเงื่อนไขว่าหากเจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้จากลูกหนี้ร่วมในคดีแพ่งแต่ละคดีเพียงใด ก็ให้สิทธิได้รับชำระหนี้ในคดีนี้ลดลงเพียงนั้น ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นนี้ให้เป็นพับ

องค์คณะ

ปิยกุล บุญเพิ่ม · ทศนีย์ จันสัจจุชัย ธรรมเกณท์ · อนันต์ วงษ์ประภารัตน์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/15643/2558>